

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Præsten i Vejlbye (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 138. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388393040/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Ak! min gode fromme Kjereste! Hun er da tabt for mig, hvad den-
ne Verden anbelanger; jeg elskede hende dog saa inderligt.

Jeg har havt et haardt Pust at udholde. Som jeg sad, og overvejede den skrækkelige Sag, i hvilken det forestaaer mig at dømme, farer Døren op, og Præstens Datter – jeg tør vel neppe længere kalde den Kjereste, som maaskee aldrig vil vorde min Hustrue? – hun styrter ind med udslaget Haar, kaster sig for mine Fædder, og omfavner mine Knæ. Jeg løftede hende op i mine Arme, og vi græd Begge en god Stund, inden Nogen af os kunde komme tilorde. – Jeg blev først Herre over min store Bedrøvelse, og sagde: »jeg veed, hvad I ville, mit Hjerte! jeg skulde frelse eders Fader? Ja Gud hjælpe os arme Men- nesker! jeg kan jo ikke. Siig mig selv, hjerte Barn! troer I, at eders Fa- der er uskyldig?» Hun lagde Haanden paa sit Bryst, og sagde: »jeg veed det ikke!» og derpaa stak hun atter i at græde ret bitterlig. »Be- gravet han?» sagde hun saa igjen, »har han dog neppe; men at Karlen jo er dod henne i Skoven af de Slag han fik, det maac vel være saa, Gud bedre det!» – »Kjere Ven!» sagde jeg, »Jens Larsen og Pigen saac ham jo i Gangen den Nat.» Hun virrede langsomt med Hovedet, og svarte: »Den Slemme kan have forblindet deres Øjne.» – »Det forby- de vor Herre Jesus,» sagde jeg, »at han skulde have saadan Magt over christne Mennesker!» Nu græd hun atter. »Siig mig oprigtig!» begynd- te hun efter et Ophold, »siig mig reent ud, min Fæstemand! dersom Gud ikke sender anden Oplysning i denne Sag, hvad Dom vil I fæl- de?» Hun saae angstelig paa mig, og hendes Lipper skjælvede. »Der- som jeg ikke troede» svarte jeg »at enhver Anden vilde være haardere end jeg, da skulde jeg vige mit Sæde, ja med Glæde nedlægge mit Em- bede. Men det tør jeg nu ikke dølge, siden I spørger mig ad, den mil- deste Dom, som baade Gud og Kongen har afsagt, er dog *Liv for Liv.*» Her sank hun i Knæerne, men rejste sig strax igjen, veeg nogle Trin baglænds hen fra mig, og raabte ligesom forvildet: »vil I da myrde min Fader! vil I da myrde eders Fæstemøe? Seer I denne?» – hun traadte atter fremad, og holdt Haanden med Ringen hen for mine Øjne – »Seer I denne Fæstestring? hvad sagde min ulykkelige Fader, dengang I satte den paa min Finger? *Jeg giver min Pige i din Barm!* Men I, I giennemborer min Barm!» – Ak Gud! hvert Ord hun sagde, gjen- nemborede *mit*. »Sødeste Barn!» sukke jeg, »siig ikke saaledes! I kni- ber mit Hjerte med gloende Tænger. Hvad vil I, jeg skal gjøre? fri-

kjende den, som Guds og Menneskenes Lov fordømmer?» Hun taug, og saae til Himmelen. «Det vil jeg gjøre» blev jeg ved «er det Uret, da tilregne Herren mig ikke den Synd! Hør nu, kjereste Barn! gaaer Sagen her tilende, da er hans Liv forloren; jeg seer ikke nogen Frelse uden i Flugten. Kan I hertil ophitte noget Raad, da skal jeg lukke mine Øjne og tie. Seer I! jeg haver strax, saasnar: eders Fader blev fængslet, skrevet til eders Broder i Kjøbenhavn, og vi kunne nu hver Dag forvente ham. Taler saa med ham, og søg at faae Slutteren til Ven! har I ikke Penge nok, saa raader I over alt hvad jeg ejer!» Da jeg havde sagt dette, blev hendes hele Ansigt blussende rødt af Glæde, og hun faldt om min Hals, og raabte: «Gud Jonne Eder for dette Raad! havde vi blot min Broder! da blev der vel Raad.» – «Men hvor skulle vi hen?» sagde hun atter og slap mig; «og om vi finde et Fristed i fremmede Lande, saa seer jeg Eder aldrig mere.» Dette sagde hun saa ynkeligt, at mit Hjerte var færdigt at bryde. «Allerkjereste Ven!» raabte jeg: «jeg skal finde Eder, hvor langt I end fare hen; og ville være Midler ikke slaac til vor Underholdning, skulle disse mine Hænder arbejde for os Alle; jeg har lært i min Ungdom at bruge Øxen og Hovlen.» Da blev hun paanye saa sjæleglad, og kyste mig utallige Gange. Vi bade Begge af ganske Hjerte til Gud, at han dog vilde lade vort Forhavende lykkes, og saa skiltes hun fra mig med frejdigt Haab.

Ogsaa jeg begyndte at haabe til det Bedste. Men aldrig saasnar var hun borte, førend tusinde Tvivl opfyldte mit Sind, og alle de Vanskeligheder, som før syntes mig overvindelige, nu forekom mig som uhyre Bjerge, dem min svage Haand aldrig vil mægte at flygte. Nej, nej! af denne Elandigheds Mulm og Morke veed ikkun *han* alene den Vej, for hvem den sorte Nat er lys som Dagen.

Atter to nye Vidner! de føre neppe noget godt i deres Skjold; thi Bruusen anmeldte dem med en Mine, der ikke huede mig – han har og et Hjerte saa haardt som Flint, og tilmed fuldt af Gift og Galde. – I Morgen møde de paa Thinget; jeg er tilmode, som om det var imod mig selv, de skulle vidne. – Gud styrke mig dog!

Det er forbi – han har bekjendt Alt.

Retten var sat, og Fængen fremført for at høre de nye tilkomne Vidners Udsagn. De forklarede: «at de den tit omhandlede Nat vare